

Scânteie

Al doilea volum din seria
Cărți scrise pe piele

Traducere din engleză de
Monica Vlad

Capitolul unu

O plimbare prin pădure nu e niciodată doar o simplă plimbare prin pădure.

Cel puțin, nu în povești. Un frate și o soră sunt abandonati. O copilă îmbrăcată în roșu o ia pe un drum greșit și se întâlnește cu un lup. O fată frumoasă găsește un castel și o bestie. Pădurea este locul unde se întâmplă magia sau tragedia. Mă întreb care dintre ele va fi povestea mea.

Tot ce știu este că pădurea e rece și miroase a umzeală. Cu fiecare pas pe care-l fac, aud creațuri pitulându-se pe lângă mine și mi-e teamă întruna să nu se furișeze cineva în spatele meu. Nu vreau să fiu aici, însă aici trebuie să merg.

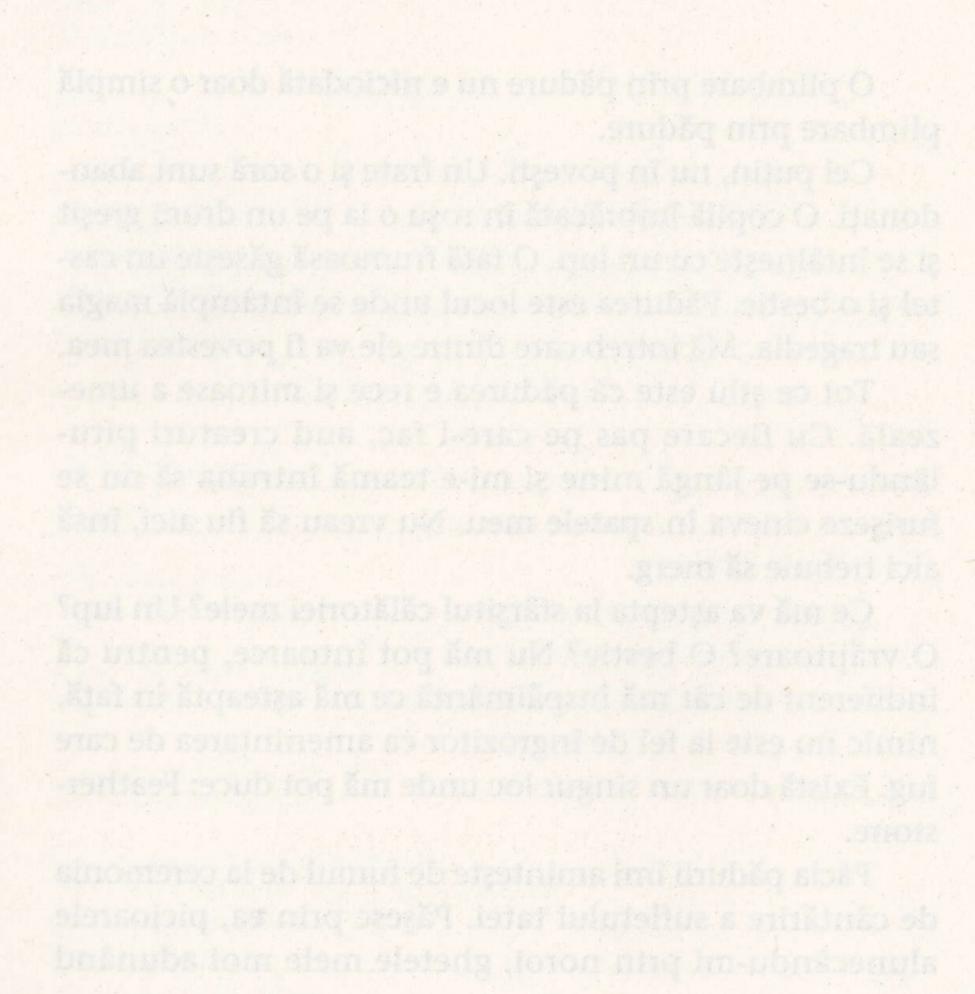
Ce mă va aștepta la sfârșitul călătoriei mele? Un lup? O vrăjitoare? O bestie? Nu mă pot întoarce, pentru că indiferent de cât mă însăşimântă ce mă așteaptă în față, nimic nu este la fel de îngrozitor ca amenințarea de care fug. Există doar un singur loc unde mă pot duce: Featherstone.

Pâcla pădurii îmi amintește de fumul de la ceremonia de cântărire a sufletului tatei. Pășesc prin ea, picioarele alunecându-mi prin noroi, ghetele mele moi adunând

frunze și bulgări de pământ, cu fiecare pas simțindu-mi picioarele mai reci. Pot simți mirosul de parcă plămânii păstrează amintiri și mi-aș dori să mă pot întoarce să sting focul. Am crezut că pot să schimb lumea, însă am înrăutățit totul.

Obel a zis că drumul va fi liber, că-mi voi găsi cu ușurință calea. S-a înșelat. Cu fiecare pas, picioarele mele spun *te-ai pierdut, te-ai pierdut, te-ai pierdut*.

Cântecul sufletului și oaselor și pielii mele.

Capitolul doi

Formularea din scrisoare era politicoasă: *o ocazie de a discuta evenimentele recente*. Dar, de fapt, fusesem convocată.

Pe când aşteptam în fața biroului său, am zăbovit o clipă pentru a mă liniști. Mi-am aşezat mâna pe piept, în locul unde mentorul meu, Obel, îmi tatuase superba imagine a unei ciori. Am devenit o persoană puternică în acea noapte, când mi-am dezvăluit semnul și am rostit numele celor uitați — și știam că de aceea vor să mă vadă. Eram o amenințare: exact ce voiam să fiu.

Nu pentru prima dată, habar n-aveam ce urma să se întâmple.

Primarul Longsight stătea în picioare când am intrat în încăpere, care era mare și încălzită și ticsită de etajere pline cu cărți. Veni pe după birou cu mâna întinsă și, după un timp, i-am strâns-o. Într-o latură a biroului stătea aşezată Mel, povestitoarea orașului nostru. Ea nu se ridică în picioare și nici nu vorbi, însă zâmbetul pe care nu și-l putu stăpâni pentru o clipă spunea totul: era încântată că sunt acolo. Mă întrebam dacă îi fusese dor

de mine. Am scuturat din cap pentru a-mi limpezi gândurile — trebuia să-mi aduc aminte de trădarea ei, să fiu în gardă.

Primarul Longsight îmi făcu semn cu mâna să mă aşez și fu o ușurare pentru mine că între noi se afla biroul mare de lemn — ca întotdeauna, semnele sale erau toate la vedere și toată acea piele îmi dăduse dintotdeauna o senzație de disconfort. Suprafața biroului, acoperită cu piele de culoare grena, era goală cu excepția unui stilou de aur, a unei călimări și a unui teanc de foi groase și nescrise.

Vorbi primul.

— Mă bucur că ai fost de acord să te întâlnești cu mine, domnișoară Flint.

De parcă aș fi avut de ales.

— Cred că ar trebui să vorbim despre micul tău şiretlic de la ceremonia de rostire a numelor, nu-i aşa?

Micul şiretlic. De parcă eram un copil neascultător. Am simțit cum îmi iau foc obrajii. Longsight se lăsa pe spate în scaunul său, privind și așteptându-mi răspunsul. Am închis ochii și mi-am amintit de puterea pe care o simtisem în acea noapte. Obel mă liniștise: „Nu ai făcut nimic rău, fetițo. I-ai speriat, atâtă tot.”

— Am discutat pe larg despre faptele tale, Leora, zise primarul Longsight, cu o urmă de oftat în glas. Mel te-a prezentat cât de frumos se poate. Ea crede că există încă multe lucruri bune în privința ta.

Ochii săi îi întâlniră pe ai mei și mi-am coborât privirea. Ochii săi: am simțit întotdeauna că văd prea în profunzime.

— Mi-a spus că, probabil, ai fost împinsă prea departe, în opinia ei.

M-am uitat la Mel, dorindu-mi să-i aud vocea, însă ea își ținea pur și simplu ochii fixați în podea, plină de respect în prezența lui.

Îmi doream ca ea să se uite la mine, să se apropie din nou de mine. Mă simțisem atât de onorată să-o am drept mentor; simțisem de parcă mă văzuse aşa cum sunt cu adevărat. și îmi permisesem să mă deschid în fața ei.

— Mi-am regăsit glasul.

— V-ați folosit de mine.

Le vorbeam amândurora, însă mă uitam la Longsight.

— M-ați manipulat: mi-ați furnizat suficiente informații cât să fiu marioneta voastră.

Am revăzut totul: sala de judecată, şirurile de prieteni și membri ai familiei, umbrele pâlpâind pe perete, iar eu stând pur și simplu acolo, privindu-l pe Jack Minnow cum azvârle cartea tatei în flăcări. M-au păcălit să fac toată treaba în locul lor. Să-mi denunț propriul tată, sânge din sângele meu. Să întorc spatele bărbatului care m-a crescut. Mi-am dat seama de acest lucru abia când a fost prea târziu.

— Chiar aşa vezi tu lucrurile?

Se aplecă în față, sprijinindu-și coatele de birou.

— Le-am văzut altfel. Am văzut o fată fără trecut remarcabil, care habar n-avea de unde vine. A fost datoria noastră să-ți spunem despre adevărata ta descendență, mai ales pentru că femeia care își zicea mama ta n-a vrut să-ți spună. și nu numai că te-am lăsat să-ți descoperi întreaga istorie, dar și-am și oferit un loc în societatea noastră — o ocazie de a sluji comunitatea noastră, care te protejează de judecata altor cetăteni mai puțin deschiși la minte. Pentru că am știut că nu toată lumea ar fi atât de tolerantă în privința... neînsemnării tale.

Respect pentru bărbeni și cărți
Neînsemnarea mea. Iată, o spusese. Îmi fusese ascunsă atâtă timp, încât părea tot nouă și nepotrivită, ca o gheată pe care trebuia să-o vâr cu forță. Femeia despre care credeam că e mama mea nu e de fapt. Mama mea naturală fusese o neînsemnată și am sângele ei în vene; ea există în celulele mele și mă face să fiu *nu suficient de*. Sunt însemnată, da, însă inima mea este pe jumătate neînsemnată. Sunt neînsemnată, însă sunt acoperită de cerneală. Nu prea sunt nici una, nici alta, nu prea sunt nimic. Iar în Saintstone nimic n-ar putea fi mai periculos decât asta.

De altfel, Longsight avea dreptate. Nimeni nu fusese dispus să-mi spună adevărul — nici mama, nici Obel, nici părinții lui Verity, Julia și Simon. Până și Oscar, băiatul de care crezusem că mă îndrăgostisem, știa mai multe despre viața mea decât știam eu. Nu l-am mai văzut ca să stăm de vorbă de când îmi dăduse ce mai rămăsese din pielea tatei — bucata pe care el o salvase din foc. Ne-am rănit reciproc, ne-am pierdut încrederea unul în celălalt. El nu mai este în viața mea, însă e mai mereu în gândurile mele.

Numai Longsight îmi dăduse informații. Si acum, nu știam ce să fac cu ele.

Îmi intrerupse gândurile.

— Pot doar să-mi imaginez ce ți-a trecut prin minte — lucrurile care te-au făcut să simți că ar trebui să te însemnezi în acest fel.

Își aruncă ochii spre gâtul meu, acolo unde se zăresc aripile ciorii pe care mi-a tatuat-o Obel.

— Mi se pare că am avut așteptări prea mari de la tine.

Nu știa. Nu știa că trupul meu mi-a dat cioara, înainte ca prima picătură de cerneală să fie vărsată. Că visele

în legătură cu cioara, pe care le avusesem, au început treptat să ia formă pe pielea mea. Că acele semne purpurii și roz s-au răsucit de pe pieptul meu ca prin magie, până ce am înțeles mesajul lor. Că mă dusesem singură la Obel și îi cerusem să-mi stătonicească acel mesaj în cerneală.

Nu-i voi lăsa să mă sperie.

- Am făcut greșeli, Leora, în privința ta. Știu asta acum. Se uită lung în jos.
- Mel este pătimășă, la fel și Jack Minnow. Însă, împreună cu acea patimă, vine și... ei bine, hai să spunem doar că uneori patima ne poate orbi.

Mel se foi pe scaun și i-am simțit stânjeneala. De ce n-a spus nimic? Mel este vocea ei — are autoritate datorită poveștilor pe care le spune, care sunt cheia a tot ceea ce credem și facem în Saintstone, și totuși stătea acolo, sfioasă și tăcută. Nu-mi plăcea acest lucru. Nu aveam incredere în acest lucru.

— Ei regretă profund dacă te-au rănit în vreun fel.
Am tresărit; era o minciună atât de evidentă. Nu mi-l puteam închipui pe Minnow regretând vreo durere pe care o provocase.

— Nu suntem *răi*, Leora.
Îmi zâmbi din colțul buzelor.

- Aceasta nu este un basm. Ei — *noi* — credeam că ai putea să ne ajuti să aducem chiar mai multă pace și stabilitate în comunitatea noastră. Cine altcineva mai este ca tine? Deopotrivă neînsemnată și însemnată: una de-a noastră — una dintre cei loiali, în ciuda săngelui tău rebel.

Am scuturat din cap și Longsight se aplecă în față.
— Oh, Leora, nu-l irosi. Gândul că un bărbat însemnat s-a culcat cu o neînsemnată —

Se cutremură.

— Și totuși, din acea uniune denaturată a ieșit ceva bun. Tu reprezinti posibilitatea, speranța — o neînsemnată care s-a întors pe calea cea bună. Știu bine ce ar spune Mel: ea te-ar vrea ca un fel de emblemă a păcii — o unire a lui Moriah cu sora sa, Vrăjitoarea Albă. Nu sunt atât de naiv.

Se uită la Mel, al cărei chip rămase impasibil.

— Nu există cale de mijloc. Mă găsesc într-o ipostază dezagreabilă. Proiectul de lege privind strămutarea a funcționat bine, pentru o vreme. Noi, cele două comunități, am trăit separat și pașnic. A fost un armistițiu dificil, recunosc, însă a fost, fără doar și poate, un armistițiu. Dar neînsemnații mi-au tot forțat răbdarea, încălcând și ne-socotind termenii generoși ai înțelegerii noastre. Nu pot sta deoparte și nu pot permite ca oamenii mei să fie arși și jefuiți și umiliți de niște neînsemnați. Un tratat respectat doar de o singură parte nu are valoare. Ei nu vor să asculte de vorbă bună. Neînsemnații trebuie și vor fi distruiți; acum știu acest lucru. Poporul tău are nevoie de tine.

Și atunci am simțit, în sfârșit, apăsarea teribilă a tuturor lucrurilor pe care le făcusem. Întorsesem spatele comunității mele, șansei mele de a lucra și de a evolu și de a fi fericită, cum am crezut întotdeauna că voi face. Tot ce mi-am dorit vreodată a fost să fiu desenatoare, să învăț și să studiez.

— N-am avut încotro, am încercat să explic și m-am întrebat dacă e adevărat. Sau, cel puțin, opțiunile îmi erau limitate. Fie lucram pentru voi, fie eram o proscrisă, o uitată.

Mi-am ridicat bărbia.

- Și dacă aia ar fi fost alegerea mea, aş fi fost o proscrisă.
- Aia n-a fost niciodată singura ta opțiune.

Respectarea drepturilor de autor și de bună trai este importantă.

Longsight zâmbi trist, de parcă eram un copil neascultător.

Dar dacă, îmi șopti o voce mică, dacă sunt doar un copil prostuț, atunci de ce încă le pasă de mine atât de mult?

Mi-am îndepărtat părul ciufulit de pe față și l-am privit drept în ochi.

— Sunt oare neînsemnații o amenințare atât de mare? am întrebat.

Urmă o pauză și, în ciuda căldurii din cameră, am simțit cum mi se face pielea de găină pe brațe.

— O amenințare mai mare decât bănuiești, Leora, zise în cele din urmă cu blândețe.

Am înghițit cu greutate.

— De fapt, ce vreți?

El oftă.

— Ceea ce *vreau* eu, Leora, este ca în această comunitate să fie pace, iar oamenii pe care-i conduc și pe care-i iubesc să nu simtă că le e amenințată siguranța.

Oare ne iubește? mă întrebam. Sau oare îi place doar ceea ce ne poate determina să facem?

— Mica scânteie de revoltă a unei fete poate curând să devină o vâlvătăie: din cauza actului tău impulsiv, o întreagă comunitate a ajuns să se îndoiască de ceea ce a știut dintotdeauna că e adevărat. Ești o neînsemnată care a putut fi însemnată. Tatăl tău a fost uitat — și, cu toate astea, ne-ai obligat să ne aducem aminte. Ai sădit semințele îndoiei. Ceea ce vreau este ca tu să repari această fisură, nu s-o adâncești și mai mult. Și pentru asta avem nevoie de tine. O, da!

Văzu că deschid gura să vorbesc și ridică glasul.

— Trebuie să fii tu. Oamenii sunt cu ochii pe tine pentru a-ți vedea următoarea mișcare. Vreau să fii alături de

comunitatea ta și să-ți ajută prietenii și familia arătând loialitate conducătorilor tăi, căindu-te pentru fapta ta rebelă și egoistă și dându-ne voie să fim din nou uniți în timp ce susținem valorile și unitatea noastră. Si știu exact în ce fel îți poți arăta căința.

Vina veni mult mai ușor decât furia. Fără voia mea, am simțit greutatea pe umeri. Undele de soc pe care le trimisesem în mica mea lume, prietenilor și familiei.

Studiindu-mi chipul, primarul Longsight continuă:

— Vreau să mergi în Featherstone.

Cuvintele sale n-aveau nicio noimă.

— În Featherstone.

Vocea îmi suna straniu.

— Dd-de ce să merg acolo?

— Vei merge acolo pentru că răbdarea mea a ajuns la capăt. Pentru că toleranța mea mult încercată în privința neînsemnațiilor — în privința violenței și a perturbării — s-a epuizat. Iar acum îi voi distrugă și pentru asta am nevoie de tine.

Schiță un ușor zâmbet.

— Vei trăi printre neînsemnați. Vei vedea cu ochii tăi cum sunt ei cu adevărat. Îmi vei spune ce pun ei la cale. Si când va veni vremea, iar ei te acceptă cu adevărat ca fiind una de-a lor, te vei întoarce împotriva lor. Știm unele lucruri despre neînsemnați și bănuim multe altele. Lucrul de care mă tem este că sunt mai periculoși decât ne-am dat noi seama. Că Jack Minnow are dreptate și că, permitându-le să trăiască, am rămas descoperiți în fața unui teribil atac. Că e posibil să fie nevoie să-i înfruntăm mai devreme, și nu mai târziu. Oamenii de aici nu vor acel război; ei s-au învățat cu pacea.

Zâmbetul său era mărinimos, însă în spatele acestuia se simtea o voință de oțel.

— Am nevoie de dovezi — ceva care va ridica moralul oamenilor noștri, o cauză pentru care să fim uniți în luptă. Crede-mă, Leora — *am fost răbdător*; dacă era după Jack Minnow, i-am fi scos deja din ascunzătoare, ca pe niște paraziți ce sunt.

Voceea mea, când îmi reveni, nu fu altceva decât un cronicănit.

— Am de ales? am șoptit. Îmi cereți să-i distrug.

Spre surprinderea mea, Mel fu cea care vorbi.

— Dar tu chiar ai de ales, draga mea.

Luă o gură de aer, parcă pentru a-și revendica locul, osatura sa minunat de cuprinzătoare încadrându-i pe deplin silueta.

— Și, ca lideri ai tăi, și noi avem de ales.

Longsight se lăsa pe spate și oftă, însă ii permise să continue cu o fluturare a mâinii.

Voclea ei era ca sunetul unui violoncel — durere și speranță îmbinându-se.

— Leora, ți-ai dat seama până acum că ești specială.

Chipul îmi rămăsese fixat într-o încruntare — nu știam nicidcum asta — însă ea continuă să zâmbească și, la fel ca înainte, am văzut dragoste în acel zâmbet. Credință.

— Și nu doar datorită situației tale unice atât ca neînsemnată, cât și ca însemnată, ci datorită curajului tău.

Ușoara ei încuvuirițare din cap, în timp ce vorbea, îmi amintea de faptul că vorbele ei îmi dăduseră viață, atunci când fusese îndrumătoarea mea. Trebuie să-mi protejez inima.

— Ai zel și spirit aşa cum n-am mai văzut la nimeni altcineva. De aceea, greșeala ta a durut atât de tare — te-am

Respect pentru sănătate și siguranță publică
speriat, am forțat prea mult lucrurile și îmi asum întreaga răspundere pentru actul tău de blasfemie de la ceremonia de rostire a numelor.

Am închis ochii. A fost victorie, nu apostazie? Rostind numele celor uitați și incluzându-le printre cei vrednici, mi-am asumat rolul judecătorului. Am vorbit în numele strămoșilor noștri, al conducătorilor noștri, al comunității noastre.

— Există căi de a anula trecutul.

Voceea ei era joasă și tenebroasă. Trebuie să fi știut că vorbele sale erau la fel de eretice precum faptele mele și totuși, îndrăznea să le rostească în fața lui Longsight.

— După cum stau lucrurile, ai comis o infracțiune destul de mare pentru ca noi să te denunțăm, pentru ca membrii comunității să solicite judecarea ta. Știi care e prețul pentru acest lucru.

M-am cutremurat în timp ce-mi aminteam cum Connor Drew, tatăl lui Oscar, fusese tatuat cu semnul ciorii în fața mulțimii din piață. Însemnat ca uitat. Întregul meu univers s-a răsturnat în acea zi.

— Însă există mai multă clemență în Saintstone decât pari să-ți dai seama.

Privi spre Longsight, care ridică o sprânceană și ea se ridică în picioare.

— Există o cale de a îndrepta toate aceste lucruri. Și tu ești singura persoană care o poate face. Tu, noua noastră Moriah.

Am rămas cu gura căscată, nu m-am putut stăpâni. Chiar dacă Longsight nu știa, era oare posibil ca ea să stea că semnele mele vin din interior, la fel ca ale lui Moriah — sora frumoasă din povesti? Ea se apropie încetisoară,

astfel încât să-i pot vedea semnele ce-i învăluiau trupul. Ea este carteoa noastră sfântă; vocea și pielea ei spun povestile comunității noastre: istoria noastră. Ea trăiește și respiră credințele noastre.

— Pentru ca această fisură să se închidă, avem nevoie de o punte de legătură.

Era destul de aproape ca să simt miroslul uleiului parfumat utilizat pentru a-și menține pielea catifelată și frumoasă.

— Neînsemnații dețin multe secrete și trebuie să le știm. Știm că fură de la noi. Știm că în ultimul timp au făcut lucruri și mai rele. Știm că încearcă să ne slăbească puterile și că pândesc momentul potrivit, aşteptând să atace, însă nu știm când.

Ochii îi erau blânzi și plini de compasiune.

— Încă nu știm cum să restabilim pacea.

Atunci mi-am ridicat ochii mai întâi spre chipul lui Mel și apoi spre Longsight, a cărui gură se contractă la auzul cuvântului pace. Mi se părea nerăbdător, vorace.

Mel continuă.

— Visez la o vreme când neînsemnații și însemnații să poată fi din nou una și aceeași persoană. Pentru a face asta, trebuie să avem compasiune, Leora.

M-am uitat la ea. Nu știam încotro se îndreaptă conversația. L-am auzit pe Longsight oftând.

— Ei ne-au furat povestile. Le iau și le degenereză pe fiecare, transformându-le în otravă, zăpăcind mințile celor care le ascultă. Neînsemnații, aşa cum îi numim noi, nu sunt răi, nu toți. Marea lor majoritate sunt păcăliți. Trebuie să se întoarcă pe calea cea dreaptă. Trebuie să audă adevărul.